

[Niels Frederiksen.]

med, at de ikke har Flertallet andre Steder end i Landstinget. De maa ogsaa gøre sig fortrolig med, at som Forholdene i Øjeblikket ligger, er efter alt at dømme Opfattelsen i Befolkningen akkurat den samme nu som ved Valget. Derfor haaber jeg, at man for at naa et Resultat i denne vanskelige Tid med god Grund og Berettigelse maa kunne appellere til Forstaaelsen og opfordre til, at man baade politisk, erhvervsmæssigt og økonomisk opfatter Forholdene paa en Maade, som gør det muligt, at vi gennem Lovgivningen kan fremme et Arbejde, der kan blive til Gavn og virke mildnende paa de Vanskeligheder, som vi staar i.

Til Slutning vil jeg gerne yde Regeringen og den højtærede Statsminister mit Partis Anerkendelse for den Optraeden, de udviste i Grønlandsspørgsmaalet og i den Konflikt, som dette skabte mellem Norge og Danmark. Der er ingen Tvivl om, at alle vil opfatte det som et stort Tab for Norden, hvis dette Spørgsmaal skulde blive Kilden til varig Tvedragt mellem de to Lande. Vi anerkender, at man optraadte med den Fasthed, som resulterede i, at man straks gik til Rettens Afgørelse, naar Forhandlinger Parterne imellem ikke kunde føre til Overensstemmelse. Jeg er ganske uenig med det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, naar han siger, at Regeringens Optraeden, den højtærede Statsministers Indsats paa dette Omraade, ikke var i Folkeforbundets Aand. Folkeforbundet tilstræber jo i sin Virksomhed, at en Uoverensstemmelse, der opstaar mellem Nationerne, og som disse ikke kan tale sig til Rette om, bringes frem til en Retsafgørelse, og at Parterne bøjer sig for denne for at faa Sagen ud af Verden, at den ikke skal øge Bitterheden mellem Folkene og skabe Uro og Ophidselse Nationerne imellem.

Jeg vil tillige gerne have Lov til at takke Delegationen fra Danmark, der i Genève har udført det Arbejde, som den har. Den har ved sin Indsats tilstræbt at føre Fredstanken Nationerne imellem et Skridt videre under de vanskelige Vilkaar, som dette Arbejde i Øjeblikket maa udføres under, og jeg vil særlig takke den højtærede Udenrigsminister for hans ærefulde Indsats i dette Arbejde ved Forhandlingerne i Genève.

Axel Dam: Det første, som det er mig en Glæde at henlede Opmærksomheden paa, er en Udtalelse af den højtærede Statsminister i hans Tale ved Rigsdagens Aab-

ning, nemlig denne, at Regeringen ikke blot vil søge at afhjælpe den øjeblikkelige Krisenød, men gøre det til Genstand for Overvejelse, siger den højtærede Statsminister, om der kan findes Midler, som fremtidig kan hindre Overkapitaliseringen og dens Følger. Saadanne Overvejelser er for længst foretaget indenfor Retsforbundet, og vi er kommet til det Resultat, som antagelig ogsaa Statsministeren og andre kloge Politikere maa komme til, nemlig at det eneste Middel til at hindre Overkapitaliseringen er, at Staten og Kommunerne indkasserer Renten af den almindelige Værdistigning, som ellers vilde blive omsat i Prioritetsgæld til Skade for den unge Slægt, der skal overtage Ejendommene. Begge Regeringspartierne er jo principielt enige med Retsforbundet i dette Synspunkt, selv om de ifølge Referaterne hengiver sig til en dæmpet Munterhed, naar Kravet om Virkeliggørelse af dette deres eget Programpunkt, som de endog beskylder os for at have laant fra deres Programmer, fremsættes fra vor Side. Jeg antager, at Munterheden skyldes, at vi er saa naive, at vi vil gøre Alvor af disse Programpunkter, og at Dæmperen paa Munterheden skyldes, at der her røres ved et ømt Punkt i deres Samvittighed. At Tiden ikke er inde eller moden til at gøre det rigtige, plejer man jo at bruge som Undskyldning for ikke at gennemføre ens egne Programpunkter og Programkrav. Denne Betænkelighed kan imidlertid ikke gøres gældende, hvis man nøjes med foreløbig at inddrage den fremtidige Grundværdistigning uden at angribe den Del af Grundrenten, som i Øjeblikket er paa private Hænder. Selv fra konservativ Side indrømmer man jo Berettigelsen af Kravet om en Grundværdistigningsskyld; i hvert Fald har Hr. Frantz Pio uforbeholdent anerkendt Retsmæssigheden af et saadant Krav.

Modstanden mod dette Retfærdighedskrav kommer sikkert væsentligst fra Venstre, hvis Førere sætter Kikkerten for det blinde Øje, naar de tror at skimte noget, der angriber Agrarernes Grundejerinteresser som Jordsælgere — for ikke at sige det grimme Ord Jordspekulanter. Denne villedle Blindhed er infet Sted kommet mere kompromitterende til Orde end i en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, der, formodentlig fordi Ordet Spekulant har en ilde Klang, vil benytte det mod selve Jordspekulationens Modstandere, altsaa Grundskyldens Tilhængere, ved at lancere den Vittighed — for andet er det jo ikke —, at vi ved Gennemførelsen af den Reform, vi kræver, kun vilde opnaa, at vi i Stedet for den